



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem ve věci

žalobkyně: T. V., narozena X,
bytem X,
zastoupena JUDr. Emilem Flegelem, advokátem,
sídlem K Chaloupkám 3170/2, 106 00 Praha 10,

proti

žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14.12.2022, č.j.KUUK/184675/2022/DS/Hru,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 14. 12. 2022, č. j. KUUK/184675/2022/DS/Hru, a rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem ze dne 30. 5. 2022, sp. zn. MMUL/OPA/ODN/68933/2021/Dr, int. ozn. DN00676/2021/Dr, **jsou nicotná.**
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 12. 2022, č. j. KUUK/184675/2022/DS/Hru, jímž bylo stran výše uložené pokuty částečně změněno a ve zbývajících částech potvrzeno rozhodnutí Magistrátu. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

města Ústí nad Labem (dále jen „magistrát“) ze dne 30. 5. 2022, sp. zn. MMUL/OPA/ODN/68933/2021/Dr, int. ozn. DN00676/2021/Dr. Tímto rozhodnutím magistrát shledal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku z nedbalosti podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což jí podle § 125c odst. 5 písm. d) téhož zákona magistrát uložil pokutu 8 000 Kč a podle § 125c odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu uložil zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu šesti měsíců a současně jí podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) stanovil povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč. Žalovaný napadeným rozhodnutím snížil pokutu z 8 000 Kč na 6 000 Kč.

2. Přestupku se žalobkyně dopustila tím, že dne 28. 4. 2020 v 15:44:16 hodin v Ústí nad Labem v ulici Petrovická u nadchodu ve směru k ulici Sociální péče jako řidička motocyklu Suzuki, registrační značka X, překročila nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci, která činila 50 km/h, o 54 km/h, neboť po odečtu možné odchylky rychloměru ve výši ± 3 % jí byla naměřena rychlost jízdy 104 km/h.
3. Žalobkyně v žalobě současně navrhla, aby soud zrušil také rozhodnutí magistrátu a uložil žalovanému povinnost nahradit jí náklady soudního řízení.

Žaloba

4. V žalobě žalobkyně namítala, že napadené rozhodnutí je nicotné, neboť je vydal absolutně věcně nepřislušný správní orgán. Podle § 4 odst. 5 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky měl jednání žalobkyně vykazující znaky přestupku projednat vojenský útvar (Velitelství 4. brigády rychlého nasazení – správní orgán prvního stupně, Velitelství pozemních sil – odvolací orgán), neboť žalobkyně se jednání dopustila jako osoba podléhající vojenské kázeňské pravomoci. Podotkla, že byla v době od zahájení řízení o přestupku až do 28. 2. 2021 vojákyní z povolání, přičemž první rozhodnutí ve věci, kterým byla uznána vinnou ze spáchání přestupku, bylo vydáno dne 16. 6. 2020 podle zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vojácích z povolání“) a bylo jí oznámeno 17. 6. 2020. Žalobkyně zdůraznila, že přestala být vojákyní z povolání až po vydání prvního rozhodnutí ve věci vojenským útvarem, kterým byla uznána vinnou, a proto se na její případ neaplikuje § 4 odst. 7 zákona o odpovědnosti za přestupky, a tudíž k vyřízení její věci nebyl příslušný žalovaný ani magistrát, ale zůstala zachována působnost vojenského útvaru disponujícího kázeňskou pravomocí. Na podporu svého tvrzení o věcné nepřislušnosti žalovaného a magistrátu žalobkyně poukázala na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2010, č. j. 1 As 36/2010-44, a na publikaci Bohadlo, D., Brož, J., Kadečka, S., Průcha, P., Rigel, F., Šťastný, V. *Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Komentář*. 2. vydání, Wolters Kluwer Praha, 2022, s. 596, (konkrétně na komentář k § 4 odst. 7 zákona o odpovědnosti za přestupky).
5. Dále žalobkyně namítala, že bylo provedeno nezákonné dokazování v její nepřítomnosti při ústním jednání dne 14. 4. 2022, o kterém nevěděla, neboť její zmocněnec ji o tomto jednání pro své psychiatrické obtíže, o nichž se včas nedozvěděla, neinformoval. Podle žalobkyně navíc její odpovědnost za přestupek zanikla promlčením.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

6. Žalovaný ve svém vyjádření konstatoval, že žalobkyně byla v době spáchání přestupku a zahájení řízení o něm vojáky z povolání, a proto s ní vedlo řízení Velitelství 4. brigády rychlého nasazení, jehož dvě rozhodnutí byla zrušena odvolacím orgánem – Velitelstvím pozemních sil. Další rozhodnutí v prvním stupni již Velitelství 4. brigády rychlého nasazení nevydalo, neboť žalobkyně přestala dne 28. 2. 2021 podléhat vojenské kázeňské pravomoci, a proto byla věc předána magistrátu. Žalovaný odmítl, že by napadené a prvostupňové rozhodnutí bylo nicotné pro věcnou nepříslušnost, neboť magistrát byl k projednání dopravního přestupku věcně příslušný podle § 10 zákona o odpovědnosti za přestupky ve spojení s § 124 odst. 5 písm. k) zákona o silničním provozu a žalovaný byl věcně příslušný podle § 89 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a podle § 67 odst. 1 písm. a) zákona č. 129/2000 Sb., o krajích (krajské zřízení), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o krajích“). Na podporu svého tvrzení žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2014, č. j. 6 Ads 87/2013-131.
7. K tvrzení žalobkyně o nezákonném dokazování v její nepřítomnosti žalovaný poznamenal, že předvolání k ústnímu jednání bylo zmocněnci žalobkyně doručeno v době platného zastoupení, přičemž bylo na žalobkyni, jakého zástupce si zvolí. Žalovaný dále odmítl námitku zániku odpovědnosti za přestupek promlčením a připomněl, že přestupek byl projednáván podle zákona o odpovědnosti za přestupky, podle něhož se promlčecí doba přerušuje vydáním rozhodnutí, nikoli jeho doručením. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Replika žalobkyně k vyjádření žalovaného

8. Žalobkyně v replice ze dne 20. 3. 2023 uvedla, že žalovaný ve svém vyjádření k žalobě nerefletoval žalobní argumentaci a pouze zkopíroval odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalobkyně dále zopakovala žalobní námitku o věcné nepříslušnosti magistrátu a žalovaného, přičemž v plném rozsahu setrvala na podané žalobě.

Posouzení věci soudem

9. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobkyně s tímto postupem výslovně souhlasila a žalovaný nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení příslušné výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě soudu ze dne 16. 3. 2023 výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
10. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.

11. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, neboť napadené rozhodnutí i rozhodnutí magistrátu jsou nicotná.
12. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Oznamením ze dne 28. 4. 2020 Policie České republiky magistrátu oznámila přestupkové jednání žalobkyně popsané v odstavci 2 tohoto rozsudku. Přípisem ze dne 8. 6. 2020 magistrát předal projednávanou věc k rozhodnutí Velitelství 4. brigády rychlého nasazení, neboť bylo zjištěno, že žalobkyně je vojákyní z povolání zařazenou k výkonu služby k uvedenému útvaru. Rozhodnutím ze dne 16. 6. 2020 uznal velitel VÚ 1762, Velitelství 4. brigády rychlého nasazení, žalobkyni vinnou ze spáchání uvedeného přestupku. K odvolání žalobkyně bylo uvedené rozhodnutí rozhodnutím velitele Velitelství pozemních sil ze dne 30. 7. 2020 zrušeno a věc vrácena k novému projednání. Následně byla žalobkyně opětovně shledána vinnou ze spáchání předmětného přestupku rozhodnutím velitele 4. brigády rychlého nasazení (VÚ 1762) ze dne 26. 10. 2020. Uvedené rozhodnutí bylo rozhodnutím velitele Velitelství pozemních sil ze dne 15. 12. 2020 opět zrušeno a věc vrácena k novému projednání. Následně byla věc usnesením velitele VÚ 1762, Velitelství 4. brigády rychlého nasazení, ze dne 8. 3. 2021 postoupena k projednání magistrátu, neboť služební poměr žalobkyně k vojenskému útvaru byl ukončen ke dni 28. 2. 2021 (rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru ze dne 30. 7. 2020), a věcně místně příslušným správním orgánem k projednání přestupku žalobkyně se tak podle služebního funkcionáře stal magistrát.
13. Podle § 4 odst. 5 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky platí, že *„[p]odle jiných zákonů se projedná jednání, které má znaky přestupku, dopustí-li se jej osoba podléhající vojenské kázeňské pravomoci[.]“* Jiným zákonem ve smyslu citovaného ustanovení je v projednávané věci zákon o vojácích z povolání.
14. Z § 4 odst. 7 zákona o odpovědnosti za přestupky plyne, že *„[j]ednání, které má znaky přestupku, se projedná jako přestupek podle tohoto zákona, pokud jeho pachatel přestal být osobou uvedenou v odstavci 5 před vydáním rozhodnutí ve věci v prvním stupni.“*
15. Podle § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu platí, že *„[v]ydáním rozhodnutí se rozumí předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19, popřípadě jiný úkon k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám; na písemnosti nebo poštovní zásilce se tato skutečnost vyznačí slovy: „Vypraveno dne:[.]“*
16. V projednávané věci není sporu o tom, že žalobkyně podléhala vojenské kázeňské pravomoci do skončení služebního poměru dne 28. 2. 2021, první rozhodnutí v prvním stupni vydal velitel VÚ 1762, Velitelství 4. brigády rychlého nasazení, dne 16. 6. 2020 podle zákona o vojácích z povolání, přičemž toto rozhodnutí bylo následně zrušeno rozhodnutím velitele Velitelství pozemních sil ze dne 30. 7. 2020. Sporná je naopak otázka, zda se § 4 odst. 7 zákona o odpovědnosti za přestupky aplikuje i v případě, že odvolací orgán již vydané rozhodnutí ve věci v prvním stupni zrušil.
17. Soud konstatuje, že smyslem § 4 odst. 7 zákona o odpovědnosti za přestupky je zcela jednoznačné vymezení okamžiku, po kterém se již osobní působnost správních orgánů nemůže měnit. Z dikce tohoto ustanovení plyne, že rozhodným okamžikem je vydání rozhodnutí ve věci v prvním stupni, tj. předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení, popřípadě jiný úkon k jeho doručení. Soud má za to, že pozdější zrušení rozhodnutí odvolacím orgánem nemá za následek skutečnost, že by se na takové rozhodnutí pohlíželo tak, jako by vůbec nebylo vydáno, tj. že by v důsledku zrušení rozhodnutí odvolacím orgánem nastávala jakási fikce nevydání rozhodnutí ve věci v prvním stupni. V Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

této souvislosti soud poukazuje například na úpravu zániku odpovědnosti za přestupek uplynutím promlčecí doby, obsaženou v § 32 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky, podle kterého se promlčecí doba přerušuje vydáním rozhodnutí, jímž byl obviněný uznán vinným. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2023, č. j. 8 As 295/2021-35, přitom platí, že *„[ú]činky spočívající v přerušení běhu promlčecí (prekluzivní) doby má rozhodnutí, jímž byl obviněný uznán vinným ..., nehledě na to, že bylo později zrušeno v odvolacím řízení pro nezákonnost.“* Obdobně je třeba podle názoru zdejšího soudu pohlížet na účinky zrušeného rozhodnutí ve věci v prvním stupni, pokud jde o aplikaci § 4 odst. 7 zákona o odpovědnosti za přestupky.

18. Aby byl naplněn výše zmíněný smysl § 4 odst. 7 zákona o odpovědnosti za přestupky, pokládá soud za nezbytné vykládat toto ustanovení tak, že rozhodujícím okamžikem je vydání prvního rozhodnutí ve věci v prvním stupni. Jedině tak lze podle názoru soudu zabránit nežádoucí proměnlivosti osobní působnosti správních orgánů v různých fázích správního řízení a docílit toho, aby správní řízení bylo efektivní a hospodárné, tj. aby v důsledku změny osobní působnosti v pozdějších fázích řízení nemusel správní orgán opakovat jednotlivé kroky, které již jiný správní orgán před změnou osobní působnosti vykonal. Opačný výklad by mohl vést ke „kolotoči“ určování příslušného správního orgánu podle v průběhu času se měnících rozhodných kritérií. Žalobkyně by např. opět mohla vstoupit do služebního poměru k bezpečnostnímu sboru a osobní působnost by se opět změnila. To by znamenalo nutnost zkoumat osobní působnost znovu před každým rozhodnutím ve věci v prvním stupni, což narušuje právní jistotu a představuje zbytečnou zátěž.
19. Pro úplnost soud připomíná, že z § 4 odst. 7 zákona o odpovědnosti za přestupky rovněž plyne, že pokud osoba podléhající vojenské kázeňské pravomoci přestane takové pravomoci podléhat po vydání rozhodnutí ve věci v prvním stupni, o odvolání proti takovému rozhodnutí bude rozhodovat vojenský služební funkcionář, přestože odvolatel již nebude ve služebním poměru.
20. Nutno dodat, že podle § 51 zákona o vojácích z povolání lze za kázeňský přestupek, jímž je jednání označené za přestupek ve zvláštním zákoně (zákon o silničním provozu), uložit správní tresty a ochranná opatření stanovená zvláštním zákonem, tedy zákonem o silničním provozu, a tudíž nehrozí, že by osobě, která již není ve služebním poměru, nebylo možné uložit odpovídající sankci z důvodu neexistence služebního poměru, nebo naopak uložit sankci, kterou lze uložit pouze osobám ve služebním poměru.
21. Podle § 77 odst. 1 správního řádu platí, že *„[n]icotné je rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotné je dále rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu.“*
22. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 19. 5. 2010, č. j. 1 As 36/2010-44, publ. pod č. 2096/2010 Sb. NSS, uvedl, že *„... typickým důvodem nicotnosti rozhodnutí [je] absolutní nedostatek věcné příslušnosti na straně správního orgánu, který jej vydal. V nyní posuzovaném případě je zjevné, že primární rozhodnutí, tj. výše specifikované rozhodnutí městského úřadu z 29. 1. 2009, bylo vydáno absolutně věcně nepřislušným správním orgánem. Žalobce byl v době rozhodování městského úřadu i v době spáchání posuzovaného jednání příslušníkem Hasičského záchranného sboru České republiky. Podle § 10 odst. 1 zákona o přestupcích se jednání, které má znaky přestupku a jehož se dopustili příslušníci bezpečnostních sborů, projedná podle zvláštních*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zákonů. Takovým zvláštním zákonem je v daném případě zákon č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů. Předmětné jednání žalobce tak vůbec nemělo být posuzováno městským úřadem v rámci řízení podle zákona o přestupcích, ale příslušným služebním funkcionářem v řízení podle § 186 a násl. zákona č. 361/2003 Sb.“ Nejvyšší správní soud shrnul, že „[v] případě, že jednání, které má znaky přestupku, jehož se dopustil příslušník bezpečnostních sborů, projedná jako přestupek místně příslušný obecní úřad namísto toho, aby je projednal příslušný služební funkcionář v řízení podle zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, je výsledné rozhodnutí obecního úřadu nicotné, protože jej vydal absolutně věcně nepřislušný správní orgán.“ S citovaným právním názorem se zdejší soud plně ztotožňuje a považuje jej za přílehlavý i pro projednávanou věc.

23. Vycházejí z výše uvedených úvah dospěl soud k jednoznačnému závěru, že v zákoně o odpovědnosti za přestupky je věcná příslušnost (osobní působnost) upravena tak, že v případě žalobkyně nesvědčí žalovanému ani magistrátu, nýbrž vojenským útvarům podle § 50 zákona o vojácích z povolání ve spojení s § 4 odst. 5 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky, přičemž jednání žalobkyně nebylo na základě § 4 odst. 7 zákona o odpovědnosti za přestupky možné projednat podle tohoto zákona ve spojení se zákonem o silničním provozu, neboť ve věci již bylo vydáno první rozhodnutí v prvním stupni velitelem VÚ 1762, Velitelství 4. brigády rychlého nasazení.
24. Absolutní nedostatek působnosti žalovaného představuje natolik závažnou vadu, že způsobuje nicotnost jím vydaného rozhodnutí. Soud proto tímto rozsudkem v souladu s § 76 odst. 2 s. ř. s. bez jednání vyslovil, že napadené rozhodnutí je nicotné. S ohledem na to, že stejnou zásadní vadou jako napadené rozhodnutí je zatíženo i jemu předcházející rozhodnutí magistrátu, vyslovil soud současně také nicotnost tohoto rozhodnutí magistrátu. Za dané procesní situace, kdy nicotnost rozhodnutí je vadou nezhojitelnou, ztratilo na významu, aby se soud zabýval ostatními žalobními námitkami.
25. Vzhledem k tomu, že žalobkyně měla ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit žalobkyni do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 11 228 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč, z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby právního zástupce žalobkyně po 3 100 Kč podle § 7 bod 5 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, (dále jen „AT“) [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a) AT; podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) AT], z částky 600 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta v podobě dvou režijních paušálů po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 4 AT a z částky 1 428 Kč představující 21% DPH z výše uvedených nákladů na zastupování před soudem. Soud neuznal repliku žalobkyně ze dne 20. 3. 2023 jako důvodně vynaložený náklad řízení, jelikož neobsahovala žádné nové skutečnosti, a proto za ni nepřiznal náhradu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 31. května 2023

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.